



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5991/2024
16.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босилковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ...,, чији је пуномоћник Драган Доламић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Привредни суд у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 228/23 од 18.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 228/23 од 18.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 228/23 од 18.10.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гжрр 228/23 од 18.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду Прр1 325/2022 од 06.06.2023. године у ставовима првом, другом и петом изреке којима је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року исплати законску затезну камату на износ од 70.997,46 динара за период од 11.07.2019. до 24.01.2022. године, као и износ од 1.196.011,23 динара са законском затезном каматом од 11.07.2019. године до исплате и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 200.250,00 динара. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију тужене. Трошкове је тражио и определио.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске прасе, као ни ново тумачење права па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је накнада имовинске штете тужиоцу коме је утврђена повреда права на суђење у разумном року у стечајном поступку вођеним над стечајним дужником са већинским државним капиталом, у погледу ненаплаћеног дела потраживања из радног односа. Одлуке нижестепених судова донете су у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018. године, о одговорности Републике Србије за накнаду материјалне штете настале због неизвршења правноснажних судских одлука запосленима из радног односа чија су потраживања, без њихове кривице, остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року, што је овде случај. Начин обрачуна камате, у смислу у ком ревидент у ревизији указује, у овом случају је безпредметан, пошто је тужилац као поверилац и бивши запослени „Концерн фабрика вагона Краљево а.д. Вагоноградња д.о.о. Краљево у стечају“, поднео пријаву потраживања у поступку стечаја без потраживања законске затезне камате.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3 ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде имовинске штете тужилац је поднео 11.07.2019. године а вредност предмета спора је 1.230.309,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор који се односи на новчано потраживање у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Тужиоцу не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**